

Къде е теј? Избит, заточен, в тамниците, тия коете песмја да вдигнат
бунтовно ерски среду законни си притеснител... Встаналите, изплашени, мх-
чат. А нас, нас ни изграха. Т.ге изпратиха да гони безумните им ободаани
князе кми .... А кругите ,другите са патрици в Константинопол...

Теј къде се изоми.

Изведних Виталиан спря пред него. Изгледа го дълбоко в очите.

- И ти не отидеш при тях.

- Безумен ли си? - пошљина князят и изведних разбра. Небледиа цах, подпри
се с разгрперана десница върху краи на масата.

x - Не ти не знаеш какво искаш от мене! - извика Винитар. - Смъртта е
хиляди пъти по-хладна!

- Искан е да се умре... - преиди през зъби Виталиан. - Помякога те
е кадувака мента. Мисно е да се живее! А да се е живее значи да се бори!
Да устоиш! Да постигнеш това което си започнал и за което си всичко
похертаувал!

Теј пошљина малко, пог си тух, развнжувано отсина ръцете на приятели
си и каза:

- Не отидеш! Не станеш консул, магистар! И не чакаш!

- Какво? Какво не чакаш? Да-умря сред почести и богатства, дохрит
с позор и срам! Това ли?

- Не! Не чакаш часа! Теј не койде! Наме или ксьне, може би не минат
година, две, десет, сто... Не че койде. А тук, ти че умреш като куче, забравен
от всички, без полза за никого....

..Де се върна с тебе в Смигил, че се махна от тука.... Като прибереш
хората си, а те са твои вече, да има да имаи вече грижа. Че се върна и
далечната си родина..

- Там управдват хуни и алани... Те че че забравит, че си син на Винитар
стария /?//. Те..

- Тогва ми естана само едно. Та върна живота си.

И Винитар горчиво се усмихна.

- Не вярваи, Виталиане, че никој че забрави как Теодосиј, "приглетят на
ретице" ки потанка бунта. Как умкнехи сиекте "приглетях" сред реки от кръв...
Тук няма вече живот...

- Виталиан бурно се разхождаше от стека до стена. Писозачно се и зълрна
и тихе, не коно и бамно преицесе:

- Има. Има... Наред, койте е вкусил от ободата веднах, теј не може вече
никога да и забрави. Този народ пак че се чадигне. Не теј че чака... Че
чака пак никој да койде. И отнове че скекне, както преди /? /? години. ..
Винитар!

Пдасотъ пресвуча запоечно, стумехиче. Князот тренна, напйна тале, ани
оци в очите на веча на встанките.

- Каки.

- Ти че заминец.

- Че замкна.

- В Константинопол те има печва за работа. Разбра ли?
Разбрах.